

Молитви до чужого

Кость Москалець

I

Кручуся, як мертва сорока
з фіалкою в дзьобі. Її підвісили
за лапки, перед входом, вершники.
"Костику" — і мертва пташка,
яка крутиться на вітрі з чотирма
сходінками, відбиваючись у ошатній
вітрині зі срібними причандалами.
І тільки фіалка, що
обертається вкупі із тілом,
ще свідчить
про воздаяння рубінової крові,
ущерть налітої
до фіалу.

II

Аякже, вежа, добре обтесане каміння,
переходи, балкони, ґалереї,
вежа, покрита ґонтою, і висока,
і, знову ж таки, самотня — між
хмар, які течуть на північ, друзки,
двох-трьох вибухів сонця забутого,
призабутої радості і вміння.
Задля того, щоб потім довше блукалося
Галереями, балконами, переходами
від одного місячного сяйва до
іншого.
— У розкинутих, як жінка, квітучих
абрикосових галузках, що були
перш ніж ти оселився тут і
заходився тужити, на вежі, аякже.

III

І ця незвична трава, така трава надвечір,

коли вже поїхала остання електричка на північ,
а ти тільки посміхався, передчуваючи люте
безсоння, якого не буває у трави, такої трави,
такої тихої-і-лагідної, наче голос мами,
що запитує, чи купив я мінеральної води,
а вслід за цим надходить звістка про чиєсь
самогубство, і ти виносиш їм гроші, карбованець-
два, хто скільки
може, хто скільки хоче, — трава така от,
незвична,
зелена, густа, перша і
остання.

IV

Запалюєш сірника, тремтячою рукою
гортаєш запилюжені, як сходи,
сторінки, здмухуєш волосинку золоту,
що впала на вбрання жони, одягненої так,
як тоді вдягалися Божі Матері,
читаєш латину і не можеш ніяк
зрозуміти, чи то назви троянд,
а чи імена павуків, бо й вони
подібні до тебе, у червоній сорочці,
з лапками, підібганими
від холоду, з бульбусами
і вірою, яку здмухуєш, наче золоту волосинку,
на одну менше,
і гасне сірник, і рука не тремтить.

V

Madeleine Paris

Синя, з білою обляміркою,
вчора Тома її забула,
забула її, принісши вина та хліба,
слухаючи про мою улюблену іграшку;
— може іграшкою стати скорпіон? —
засумнівалась вона, розглядаючи пробірку,
де плавала ця мала жовта тварина,
і як пояснити, коли навіть католики,

охайні троянди цілібату — і ті не мають
вірогідного висновку,
стрункого й палючого,
і прохолодного,
як собор, де химери, цокаючи кам'яними
кігтями, перебігають вогкою підлогою,
нічого не забуваючи, нічого не пам'ятаючи,
вистромивши жала, заплющивши сині очі.

Amen.